

Zij kende nu de stad. De twintig straten en stegen, de donkere donjons van waaruit te morgen en te noen en ten avond de wacht werd afgelost, groenroode hellebaardiers met bronzen koppen. De hellebaardiers kende zij ook, Giambattista den schele en Girolamo met den neus en Mario wiens vierkante rug zoo gespierd was, dat hij de groote poort kon sluiten, alleen door er zijn schouders onder te zetten. — De stad met de drie kappen en de pronkende kathedraal, wier hooge ramen in bloeiende spitsbogen uitstegen — fragmenten van een hemellandschap — tusschen de bleeke muurarduinen. De eendere schaduwen van de torens die lengden en krompen met het wentelen der zon, op het plein, waar ook bedeljongens stoeiden en vochten en de zwerende verwilderde straathonden paarden. Dan was er nog het leprozenhuis onder zwarte cypressen, somber en geteekend als de heidensche graftomben met oude namen die tegen de stadswallen lagen; de wallen zelf ten slotte, waar sluippaden waren tusschen heesters, bramen, ficus en jeneverbes, en waar voor het vallen der nacht zoete en teedere geuren waarden, die het trillen in haar kleine borst angstig versnelden —

Savolina wist, dat het weer tijd was, om te vluchten. Ditmaal lagen alle wegen open.

*

Het was in de dagen, dat de moeder-overste scherper op Savolina ging toezien en haar rokken langer liet meten, dat zij op een avond niet terugkeerde. Wel hield Suzanna, de medelijndste van allen, de soep in de refter twee uur warm, maar toen zij te middernacht wakker schrok uit haar onbewusten dommel naast een koude haard en een kouden ketel, wist zij, dat Savolina niet zou terugkeeren; en zij liep weenend naar de moeder-overste en bezwoer alle zusters te bidden, dat het kind geen kwaad zou overkomen, want het meisje werd groot en de mannen waren grondeloos slecht.

Doch Savolina zorgde voor eigen veiligheid. Zij had zich langs het steile rotspad der wallen neer laten glijden, met veel gruis en wolken van stof, was door de heesters geslopen, tot waar zij door de droge bedding over de zomerbeek kon komen. Toen het nacht werd, sliep zij gelukkig in onder de triomfante boog van een oude eerepoort, in den tuin van een voormalig landgoed, waar de hermen afbrokkelden en faunen fantastisch dansten op verweerde voetstukken. En den tweeden nacht sliep zij al weer bij menschen, in een bed; want zij had zich in een der verdere dorpen stoutmoedig bij een waardin verhuurd. Zij bleef er vijf weken, en bediende er boeren en struikroovers, zonder te veel overlast van haar gasten te ondervinden en zonder het voorbeeld van haar meesteres te volgen, die haar lichaam vrij van iedere gewetenswroeging den komenden en gaan-